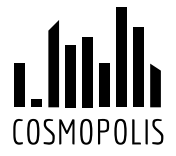

Čokoládová nebe

Carole Matthewsová

Čokoládové nebe

Carole Matthewsová

Přeložila Lucie Libovická

The Chocolate Lovers' Diet

Copyright © Carole Matthews 2007

First published in the United Kingdom in the English language in 2007

by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Lucie Libovická, 2023

Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2023

ISBN 978-80-271-3748-0

Ahoj moji milí,

jako spisovatelka jsem zjistila, že existují postavy, které prostě nedokážete opustit. Když jsem stvořila rozpustilé a zábavné ženy z Čokoládového klubu, netušila jsem, že jejich příběhy vyústí ve čtyři bestsellery a že budou v popředí mého zájmu ještě o dvanáct let později. Tropily pěkné šaškárny, měla jsem to předvídat. Tyhle knihy jsem psala s velkou radostí, přestože jsem kvůli nim začala být závislá na čokoládě – protože jsem přece musela prozkoumat, o čem píšu, a bylo to báječné –, a jsem šťastná, že jsou to nejoblíbenější knihy mých čtenářů po celém světě.

Takže pokud jste o nich ještě nečetli, doufám, že pro vás bude potěšením seznámit se s Lucy, Chantal, Autumn a Nadiou. Jen si dejte záležet na tom, abyste měli po ruce dost čokolády, až se usadíte ke čtení.

S láskou Carole :) xx

Kapitola 1

Existují dva typy žen, jak jsem zjistila. Ty, které jsou závislé na čokoládě, a mrchy. Mrchy jsou ta sorta žen, které říkají: „Kdepak, v životě bych nedokázala sníst *celou* tyčinku Mars, mohlo by mi po ní být *špatně*.“ Nebo: „Došla jsem k názoru, že *jeden* dílek tmavé čokolády je *víc než dost*, nemyslíte?“ Nebo ještě hůř: „Já čokoládu moc *nemusím*. Mám radši pikantní chutě.“ Tohle všechno vám vykládají a při tom upejpavě uždibují tyčinky Twiglet, jako by kvasnicový výtažek byl dostatečnou náhražkou naprostého blaha. O co jim jde?

To my, členky Čokoládového klubu, jsme naprosté závislačky. Milujeme tuhle nejlahodnější potravinu na světě ve všech jejích podobách. A nestydíme se za to.

Dneska jsme se s kamarádkami sešly v hlavním stanu našeho klubu, v útulném nebi, které se nachází v postranní uličce ve spořádané části Londýna. Jmenuje se to tu *Čokoládové nebe* – a opravdu to je čokoládové nebe.

Je týden před Vánoce, ráda bych vám popsala, že venku to vypadá jako kouzelná zasněžená scéna z Dickensových románů, ale to nejde, protože zažíváme období globálního oteplování, a tak je nebe nad Londýnem šedé jako sukně od školní uniformy, leje jako z konve a fouká silný vítr. Nám je to ale jedno. Přestože venku zuří živly, jsme tu všechny. Chantal, Autumn, Nadia a já, Lucy Lombardová – nenapravitelná čokoholička a zakládající členka klubu –, sedíme na pohovce u krbu a hned tak se neheme. Není to krb s hořícími poleny, jen jeho moderní plynová náhražka, ale nám stejně vyhovuje. Je to naše nejoblíbenější místo. A touhle dobou, po zavírací době, už nám ho upřímně řečeno nikdo nevyfoukne. Před sebou máme talíř čokoládových pochoutek – piškot lehký jako peříčko s kopečkem kapučinového krému, skvělé čokoládové brownies a výběr nejlahodnějších lanýžů, jaké lidstvo zná,

vyrobených z madagaskarské čokolády a smetany, ty mám ze všeho nejradši. Protože je v nich čerstvá smetana, musí se sníst během pár dní – jako by to byl problém! Věřte mi, tohle je nejbliž, jak se na veřejnosti můžete dostat k orgasmu. Ze rtů mi unikne uznalé zasténání.

Majitelé *Čokoládového nebe*, Clive a Tristan, což jsou skvělí mužští, homosexuálové – heterosexuální muži by si přece neotevřeli kavárnu s cukrárnou specializovanou na čokoládu, že ne? –, nás rozmazlují, protože jsme jejich zdaleka nejlepší zákaznice. Nejradši bychom si tenhle koutek ohradily provazem s cedulí JENOM PRO VÝZNAMNÉ HOSTY, ale oni nám to nedovolí, drzouni, trvají na tom, že sem musíme mít přístup i jiní zákazníci, přestože tu nespořádají ani z poloviny tolik čokolády jako my.

Mokré kabáty máme naházené na kupě vedle sebe, stoupá z nich pára. Mladistvý nadýchaný účes, který se mi podařilo vytvořit žehličkou na vlasy a půl kilem tužidla, se mi připlácl k hlavě. Ale situace se obrací k lepšímu. Před každou z nás stojí sklenice s horkou čokoládou posypanou značně pálivým červeným chilli a ozdobenou notnou dávkou šlehačky. Mé chuťové buňky se nedokážou rozhodnout, zda mají omdlít, nebo se rozhořet. Zbývá už jen chloupek k dokonalé spokojenosti. No lépe řečeno zbýval by, nebýt jedné drobné překážky.

Na stěně *Čokoládového nebe* visí vtipná keramická plaketa. Clive, když měl jednou slavnostní náladu, na ni nechal stříbrným písmem napsat:

Rady, jak přežít stres:

- 1. Zhluboka se nadechněte.*
- 2. Počítejte do deseti.*
- 3. Snězte čokoládu.*

To je naše politické prohlášení. Posvátný výnos zdůvodňující náš způsob života. Zhluboka se nadechnu, napočítám do tří a strčím si do pusy další báječný lanýž. Ze rtů se mi vydere úlevný povzdech, nedokážu ho potlačit. Prožívám období *obrovského* stresu. Mám obléčené kalhotky s nápisem KDEPAK MILOVAT MUŽE, JÁ MILUJU ČOKOLÁDU – což vám může napovědět, jak na tom asi jsem.

„Pořád ještě nemáš žádné zprávy o Idolovi?“ vyzvídá Nadia zpod knírku ze smetanové pěny.

A tím se dostáváme k oné zmíněné drobné překážce. Zavrtím hlavou. Můj současný přítel, pan Aiden Holby alias Idol se v současnosti pohřešuje. Ztracen v akci. V Austrálii.

Z nějakého důvodu je být ztracen v akci v Austrálii ještě horší. Kdyby byl ztracen v akci řekněme v Belsize Parku, mohla bych tam zajet autobusem nebo metrem a v pravidelných intervalech bušit na dveře jeho bytu, dokud bych nezjistila, co přesně se děje. Takhle za ním nemůžu odjet a trčím tady. Napsala jsem mu spoustu vášnivých e-mailů, ale zůstaly bez odezvy. Mám o něj starost, volám mu, ale hovory padají rovnou do schránky. Na počítači vidím, že je online, ale neodpovídá mi. Nevím proč. Dřív jsme vedli dlouhé transkontinentální hovory prostřednictvím webkamer, některé z nich byly příjemně lechtivé. Ať žijí moderní technologie! A pak zničehonic konec, vůbec nic.

„Nechápu to,“ postěžuju si. „To k němu nesedí.“

Chantal si hlasitě odfrkne. To odfrknutí znamená: „Je to jen chlap, cos čekala?“

„Vážně,“ trvám na svém. „Není jako jiní chlapi.“ *Jako jiní chlapi* znamená, že není jako Marcus, ten mizera, můj teď už bývalý snoubenec, což je nevěrník a největší sukničkář na světě. Dokonce větší než Bill Clinton, Tom Jones a Darren Day.

Má kamarádka původem z Ameriky, s dokonalým účesem a překypujícím bankovním kontem, si znovu odfoukne. Snažím se udržet jazyk za zuby. Přestože je Chantal jedna z mých nejlepších kamarádek vůbec, vztah mezi ní a mnou je v této chvíli poněkud napjatý. To proto, že spala s mým bývalým přítelem – ne s Marcusem, s jiným, mnohem milejším, jmenuje se Jacob. V současnosti prožívám dost zmatené období. Můj milostný život vypadá jako obdoba hromadné havárie, jenže ne na dálnici, ale na poli lásky. Zmačkané plechy, houkající sirény, zkáza, všude těla. Promiňte, budu si muset zobnout další čokoládu prostě jen z toho důvodu, abych se nesesykala...

Než začne čokoládová nálož působit, dovolte mi to vysvětlit. S Jacobem jsme prožili krátký, ale oboustranně uspokojivý vztah, ačkoli

jsme spolu následkem nešťastných okolností nikdy nespali. Na rozdíl od Marcuse to byl velmi milý chlapík. Jenže naše randění poněkud ztratilo na pozlátku, když jsem přišla na to, čím se živí. Jacob mi sdělil, že pracuje v zábavním průmyslu, což v podstatě nebyla lež. Pak se ale ukázalo, že je mužský prostitut. Jak to, že vždycky zjistím až příliš pozdě, že muži v mém životě mají hluboko skryté temné stránky? Zato má drahá kamarádka Chantal *věděla*, jakou práci si Jacob zvolil jako způsob obživy. Takže když se to vezme kolem a kolem, v podstatě s ním nechodila, jen si ho najímala a platila ho od hodiny. Přesto vědomí, že s Jacobem spala, byť šlo o obchodní vztah – zatímco já jsem se mu do kalhot nedostala, přestože jsem chtěla –, zanechalo na našem vztahu jizvy. Pak jsem se vrátila k Marcusovi, což byla obrovská chyba, která skončila obrovským průšvihem. Jen mi dokázal, že se mu v žádném případě nedá věřit. Je to nenapravitelný děvkař, nikdy nebude jiný a už mu v životě neuvěřím, že se změní. Tato etapa mého života je teď uzavřená. Vraky jsou odklizeny a provoz na mé životní dálnici je znovu plynulý. Emocionálně jsem vyžrála a pohnula se dál. Díkybohu mám teď moc hezký milostný vztah se svým starým šéfem, Aidenem „Idolem“ Holbym. Až na to, že se, jak to tak vypadá, nachází dočasně na nesprávném místě. Možná ale jde jen o drobnou překážku na cestě, o nic víc.

„Aiden se objeví,“ konejší mě Autumn, jako by mluvila o pantoflích, které nedávno ztratila. Navíjí si na prst pramínek svých nespoutaných zrzavých kadeří a soustředěně mě pozoruje. Kéž bych byla jako Autumn, jejíž sklenička je neustále víc než z poloviny plná. Na dně mé skleničky většinou usychá jedna ubohá kapička. „Uvidíš, že se to vysvětlí k tvé naprosté spokojenosti,“ pokračuje. „Jen počkej, a uvidíš.“

„Později se mu zase pokusím dovolat,“ řeknu jim. Pak si v zoufalství nacpu do pusy dalších pár lanýžů a má zdánlivě klidná fasáda je tatam.

Podle mého názoru je vždycky složitě udržet si vztah, když se každý z partnerů nachází ve zcela opačném časovém pásmu, ale Idol za to stojí, to mi věřte. Je milý, velmi milý. Je to zdaleka nejlepší přítel,

jakého jsem kdy měla, a přestože seznam mých kluků není nijak ob-
sáhlý, pár jich bylo.

Oba, Aiden Holby i já, pracujeme v Tarze, což je firma na obnovu dat, jež, logicky, zachraňuje data. Jak to dělá, na to se mě neptejte. V tech-
nice nejsem zrovna zběhlá. Jak jsem říkala, Aiden byl můj šéf, takže
tam, v práci, jsem se do něj tak trochu zakoukala a stal se mým „ido-
lem“ – i když tu přezdívkou mu přidělily členky Čokoládového klubu. Idola nedávno povýšili do funkce vedoucího nějakého mezinárodního
tentononc, prostě něčeho strašně důležitého. A to je důvod, proč se
teď nachází u protinožců, zatímco já trčím tady v Londýně v obchod-
ním oddělení s krátkodobou smlouvou na záskok a nespecifikovanými
úkoly, takže hlavní náplní mé pracovní doby je snaha vyhnout se práci,
která by mohla být příliš náročná. Jsem patrně brigádnice, kterou si
Targa najímá nejčastěji, ale přesto nehodlám v téhle firmě zkysnout
navěky. To v žádném případě. Dalo by se říct, že čekám, až najdu svou
rolí v životě, pro kterou jsem předurčená. A která se mi v současné
době samozřejmě vyhýbá.

Podle plánu jsem měla odjet za Idolem do Sidney a začít tam s ním
nový život plný veselí a zábavy jako jeho přítelkyně na plný úvazek, ve
vážném, veřejně ohlášeném vztahu. Měli jsme spolu bydlet se vším
všudy, co k tomu patří. Takové to „žili spolu šťastně až do smrti“. Jenže,
s mým štěstím, jsem si zlomila nohu. Spadla jsem ze schodů, když se
nám tak trochu vymklo z rukou erotické laškování. Jako by to zranění
samo o sobě nebylo dost. Kvůli těžkopádné sádře mi na několik týdnů
zakázali cestovat letadlem.

Idol musel odletět do Austrálie beze mě – takovéhle veledůležité
místo na nikoho nečeká. Měl tam všechno připravit a já jsem za ním
měla podle předpokladu co nejdříve přijet. Teď už mi noha srostla
a sádru mi sundali, jenže si nemůžu dovolit koupit letenku, proto-
že ceny se v současnosti vyšplhaly do závratných výšin. A jak to tak
vypadá, můj přítel Idol zatím v zámoří zmizel z povrchu zemského.

„Nevíš, jestli přijede domů na Vánoce?“ vyzvídá Nadia.

„Nevím. Mluvil o tom, ale...“ Ale neodpovídá mi sakra na esemes-
ky, na maily, na nic. Místo abych chodila na pivo a užívala si grilo-

vání a Bondi Beach, můj výše zmíněný přítel zmizel bůhvíkam. Což si žádá další čokoládu v duchu našeho politického prohlášení. Tady ten nádherně zdobený brownie vypadá, jako že mi dokáže zlepšit náladu.

Nadechni se. Počítej. Sněž ho. Ňam. Hned je mi líp...

Kapitola 2

Ti, kdo tvrdí, že štěstí si za peníze nekoupíte, zjevně neutrácejí za čokoládu. Po několika hodinách zahálky s kamarádkami, během nichž jsme se ládovaly svou oblíbenou potravou – zmizely v nás nádherně zdobené dortíčky s polevou, lanýže a měkoučké brownies –, mi zružověly tváře, pěkně se lesknou, a mám příjemně plné břicho. Jsem v dobrém rozpoložení a konečně si začínám připouštět vánoční náladu. Jsem jediná osoba na světě, která zastává názor, že Vánoce by se měly konat jen jednou za pět let? To by bylo báječné. Jednou za rok je příliš často. Vždycky sotva uklidím ozdoby, když, světe, div se, je nejvyšší čas znovu je oprášit. Jediné, co by mi opravdu chybělo, by byly ty nádherné, speciálně na Vánoce určené čokolády – kolekce výběrové čokolády, čokoládové penízky, kilová balení Milk Tray zabalená do celofánu zdobeného sněhovými vločkami, která v žádném případě nelze sníst na posezení.

Každý rok, přestože jsem se pokaždé zapřísahala, že příště už to neudělám, jsem značně přečerpala svou kreditní kartu, abych mohla svému bývalému snoubenci Marcusovi koupit nějaký přemrštěně extravagantní dárek, který nejspíš nepotřeboval a zcela jistě neoceníl. Není zrovna velká legrace topit se v dluzích až do června jenom proto, aby si můj kdysi velmi milovaný zaježdil na závodní dráze v Aston Martinu DB9, radoval se z letu na rogalu nebo se pomalu vznášel na nebesích v horkovzdušném balonu se skleničkou šampaňského v ruce. Jenže on mi vždycky dal k Vánocům tak hezký dárek, že jsem měla pocit, že mu to musím oplatit, ba ho dokonce překonat. Když mi koupil denní pobyt v pohádkových lázních nebo obrovskou krabici belgických pralinek, nemohla jsem mu prostě zabalit jen cédéčko s nejslavnějšími hity a nějakou levnou voňavku, nebo jo? To Idol je chlap s nohama na zemi a jsem si jistá, že mu udělá radost i malý, symbolický projev mé lásky. To je další důvod, proč se Marcuse zbavit.

Žuchnu na pohovku, rozeprnu si knoflík na džínsech a pohodlně vyvalím břicho. V tomhle období roku je snaha ovládat spotřebu čokolády noční můrou. Žena není stavěná na to, aby odolala plechovkám Quality Street, Celebrations, para ořechům v čokoládě a Terry's Chocolate Orange, kterých se všude prodává na tuny. Natož metr dlouhé krabici Cadbury's Chocolate Fingers, tu prostě *musíte* sníst, už jen proto, abyste se zachovala zdvořile vůči kolegovi z kanceláře, kterého napadlo, že budete mít radost, když vám jednu takovou koupí. Ňam. Jeden kousek prostě nikdy nestačí, že ne? Vsadím se, že pokud jde o rychlost konzumace metru Chocolate Fingers, dostala bych se do *Guinnessovy knihy rekordů*. Jen si představte, s jakou radostí a pílí bych trénovala. Můj pohled na svět se najednou rozjasní. Ano, Vánoce možná nejsou zas tak špatné.

Z dobře známých důvodů, tedy známých především mně, jsem vynaložila značné úsilí, abych svůj poněkud omšelý byt dala do parády. Tak trochu jsem totiž doufala, že by Idol mohl přijet na Vánoce domů. Na Camdenském trhu jsem koupila pravý stromek – což zase moc námahy nevyžadovalo, protože zmíněný trh se nachází přímo naproti mému bytu a ten maník, co je prodával, mi ho v záchvatu nečekané vánoční dobré vůle odnesl až domů. I když mě to stálo skoro dvacet liber a ještě jsem mu přidala velké spropitné. Teď na stromku visí řetěz z červených žárovek ve tvaru chilli papriček, které slavnostně blikají a uspávají mě. Měl by to být neopadavý druh smrku pichlavého, ale na koberci pod ním už leží kupa jehličí. Touhle rychlostí bude stromek holý jako lyska dávno před Štědrým dnem. Možná jsem nakonec koupila zajíce v pytli. Není divu, že ten chlap byl tak ochotný, nejspíš se ho chtěl rychle zbavit. Tolik co se týče dobré vůle vůči bližnímu.

Ještě chvíli sleduju světýlka na stromku a začnu klimbat. Než se mi oči docela zavřou, rozhodnu se znovu zavolat Idolovi.

Tady je pozdní odpoledne, což znamená, že v Idolově světě je – nevím přesně, patrně hodina, která se ke společenskému kontaktu vůbec nehodí. V podstatě k tomu, abych mu zavolala, nelze najít vhodný čas, to znamená, když jsme oba vzhůru a nejsme v práci. Austrálie je urči-

tě báječná země, jen bych si přála, aby byla blíž. Třeba někde hned za Irskem, aby mě tam easyJet dopravil za půlku toho, co jsem zaplatila za tenhle rychle pelichající stromek.

Zajímalo by mě, co budeme dělat, jestli se Idolovi opravdu podaří přijet na svátky domů. Už vidím, jak podnikáme dlouhé procházky po Hampstead Heath, oba zabalení v měkkém vlněném oblečení v základních barvách podle poslední módy – možná z Gapu – kontrastujícím s čistě bílým sněhem. Už nás vidím opékat marshmallow na otevřeném ohni, přestože doma nemám krb a přestože žužu je podřadná cukrovinka, protože neobsahuje čokoládu. Už nás vidím, jak provádíme všechny ty trapné sváteční tradice na podlaze pod mým pelichajícím stromkem a blikajícími chilli světylky.

Zaběhnu se do koupelny přičísnout, přiznejme si to, webkamery vás nikdy neukážou v nejlepším světle. Chci vzbudit představu, že jsem se svému vzhledu příliš nevěnovala, ale zase nechci vypadat neupraveně. Je velmi těžké udělat se hezkou tak, aby to vypadalo přirozeně. Přetřu si rty nenápadným leskem a dojdu k přesvědčení, že jsem připravena setkat se v kyberprostoru se svým milovaným.

Přihlásím se na svém počítači a čekám. Jsem zvědavá, jestli můj přítel čeká na druhé straně. Ale místo Idolovy krásné tváře se přede mnou na monitoru náhle zjeví velmi hezká dívka.

„Ahoj,“ řekne mi poněkud ospale.

Nenalézám slov. Nemám sílu. Zírám na erotické spodní prádlo, které má na sobě. Je černé a sestává v podstatě jen ze šňůrek s výrazně růžovou krajkou. Je to takový ten druh prádla, v jakém by si žena nepřála ocitnout se na úrazovce v místní nemocnici. Je to takový ten druh spodního prádla, který ženě s celulitidou nesluší.

Praští do počítače. „Nic neslyším,“ postěžuje si. „Haló? Haló?“ Pak se otočí a prohodí přes rameno: „Tys nechal ten krám puštěný? Mám dojem, že se s námi někdo snaží spojit.“ Buch, buch.

Ještě stále nedokážu promluvit.

„Fuj.“ Našpulí rty. „Vidím jen dírky něčího nosu.“

Vzdálím se od kamery.

„Na,“ řekne. „Mrkni na to, jestli s tím dokážeš něco udělat.“ Pak mi

její nádherné tělo zmizí z dohledu, a abych byla upřímná, dírky mého nosu nejsou nic ve srovnání s tím, jaký se teď naskytne pohled mně.

Na posteli za touhle... touhle *děvkou*... leží nahý muž. Naprosto nahý muž. Zadkem nahoru. Jeho nahotu nezakrývá ani kousek látky. Na tomto místě se musím zmínit o tom, že Idol a já jsme až do podobné intimní situace nedospěli, takže jeho nahé pozadí nedokážu rozeznat. Ale čím zadek by to mohl být? Napadne mě, že se mi nějakým záhadným způsobem podařilo dostat se do cizího počítače. Je možné, že jsem v kyberprostoru kontaktovala jinou osobu a že tahle milá, ale poněkud minimalisticky oblečená ženská se nakonec nenalézá v ložnici mého přítele? To si ale bohužel nemyslím. Jsem si naprosto jistá, že tohle je Aidenův počítač. Na oknech visí jeho závěsy a na stěnách místnosti jsou jeho tapety. Což znamená, že jsou opravdu v Idolově posteli. Ona má na sobě malinkou podprsenku ladící s kalhotkami, on má nahý zadek.

Musím přiznat, že je to moc hezký zadek. Ale v takovéto situaci se s ním seznámit netoužím. Rychle zamrkám, jako bych jedním z těch mrknutí dokázala změnit záběr tak, že by se objevila jiná, méně znepokojivá scéna.

„To je asi pro tebe,“ prohodí přes rameno slečna v miniaturních kalhotkách. „Kdo může volat takhle pozdě?“

„Ukaž, podívám se.“ Jeho hlas sice zdaleka nezní jako Idolův, ale to může být jen zkresení kvůli délce rádiových nebo krátkých vln nebo čeho všeho ještě.

Ale ten člověk má zcela určitě anglický přízvuk. O tom není pochyb. Nahý muž se dá do pohybu. Nepotřebuju z něj vidět víc, už tak jsem viděla dost. Tohle je pro mě již *starý známý* scénář. Obětí podobné zraždy jsem se v minulosti stala už tolikrát, že si to ani nechci pamatovat. V nevěřích vynikal obzvláště Marcus, můj poslední bývalý. Teď to vypadá, že Aiden Holby od něj převzal taktovku.

Nechci, aby mě Aiden takhle viděl, s otevřenou pusou, zkoprnělým mozkiem, tlustější a hůř oblečenou než ta ženská, co je s ním, a tak se rychle odhlásím. Potí se mi dlaně a v očích mě pálí slzy. Zarývám si nehty do dlaní. Nebudu kvůli tomu brečet. *Nebudu* kvůli tomu brečet.